

▲ اصول ارزشیابی

با توجه به رویکرد فطرت‌گرایی توحیدی و تأکید بر رویکرد کاوشگری در این برنامه، توجه به اصولی که در پی می‌آید، در انجام ارزشیابی آموزش علوم تجربی ضروری است.

- حفظ شأن و کرامت انسانی دانش‌آموزان و تقویت خودپنداره مثبت در آنان؛
- توجه به تفاوت دانش‌آموزان در علایق، استعدادها و توانایی‌ها؛
- تقویت یادگیری مستقل و مادام‌العمر؛
- به‌کارگیری روش‌ها و ابزار متنوع متناسب با برنامه درسی علوم تجربی؛
- زمینه‌سازی برای ارتقای سواد علمی فناوری؛
- به‌کارگیری روش‌ها و ابزارهای ارزشیابی متناسب با کارگروهی و مشارکتی و تشویق دانش‌آموزان برای ارتقای یادگیری جمعی و عملکرد گروهی؛

- پرهیز از رتبه‌بندی و رقابت‌های منفی؛
- انعطاف در ارزشیابی با توجه به استعدادها و توانایی‌های متفاوت دانش‌آموزان؛
- زمینه‌سازی برای خودآگاهی، خودارزیابی و تصمیم‌گیری از سوی دانش‌آموزان به منظور اصلاح و بهبود موقعیت؛
- بهره‌مندی از خودارزیابی و دگرا ارزیابی به منظور بهبود فرایند یادگیری و مشارکت بیشتر دانش‌آموزان در این فرایند؛
- زمینه‌سازی برای اصلاح و بهبود آموزش علوم تجربی.

▲ روش‌ها و ابزار ارزشیابی

اهداف برنامه درسی، تعیین‌کننده روش و ابزارهایی‌اند که در ارزشیابی به کار گرفته می‌شوند. در علوم تجربی از ابزارهای متفاوتی، مانند آزمون کتبی، پرسش‌های شفاهی، بحث و گفت‌وگو، نقشه مفهومی، کارپوشه، آزمون‌های عملکردی، فهرست‌واری، گزارش و مقاله می‌توان استفاده کرد. با توجه به تأکید این برنامه بر ارتقای توانمندی مخاطبان در زمینه علم و فناوری، بدیهی است که ارزشیابی و قضاوت درباره عملکرد دانش‌آموزان با استفاده از فعالیت‌های علمی و عملی آنها مانند انجام آزمایش، پروژه، ایده پردازی، تولید و بهبود محصولات، دست‌سازه‌ها و یا تولید رسانه‌هایی از قبیل پوستر، عکس، فیلم و نرم‌افزار بر روش‌های سنتی ارجحیت دارد.